

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/14/2015
Identifikačné číslo spisu:	3013200547
Dátum vydania rozhodnutia:	01.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3013200547.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: R. B., bytom T. O. XXXX/X, G., zastúpený advokátom JUDr. Róbertom Faturom, so sídlom Centrum 18/23, Považská Bystrica, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Trenčíne, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín, so sídlom Jilemnického 1A, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-TN-KDI-P-33/2013 zo dňa 5. júna 2013, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/104/2013-55 zo dňa 22. októbra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/104/2013-55 zo dňa 22. októbra 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, označeného ako oneskorené odvolanie proti rozhodnutiu o priestupku - upovedomenie (ďalej len „upovedomenie“), ktorým žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho odvolanie proti rozhodnutiu OR PZ v Trenčíne č.p.: ORP-P-528/DI-TN-2012 zo dňa 04.03.2013, bolo podané oneskorene, pričom v rámci preskúmvacej povinnosti dospel žalovaný k záveru, že nie sú zistené podmienky na obnovu konania, alebo zmenu, alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Krajský súd v Trenčíne pre úplnosť vo vzťahu k splneniu procesných podmienok súdneho prieskumu v prejednávanej veci uvádza, že upovedomenie žalovaného (Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín) č. KRPZ-TN-KDI-P-33/2013 zo dňa 5. júna 2013 je možné považovať za rozhodnutie, a teda je ho možné súdne preskúmať. Pri posudzovaní tejto otázky

vychádzal Krajský súd v Trenčíne zo skutočnosti, že pojem „rozhodnutie“ je označením technickým a je potrebné k nemu pristupovať vždy z hľadiska jeho obsahu a nie formy. Nie je rozhodujúce, ako správny orgán svoj akt označil alebo či vec vybavil neformálnym prípisom (či formálne nedokonalým rozhodnutím, napr. bez odôvodnenia, či poučenia o opravnom prostriedku) v domnienke, že nie je jeho povinnosťou vydať rozhodnutie v určitej procesnej forme. Takýto akt môže byť tiež podrobený súdnemu prieskumu (uvedený záver vyplýva i z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 01.08.2012, sp.zn. 10Sžd/36/2011).

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Posledná veta citovaného § 24 ods. 2 zákona číslo 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) predstavuje výnimku zo zásady, že doručenie pôsobí až od okamihu, keď sa písomnosť dostala do rúk adresáta. Bez ohľadu na to, či sa adresát o uložení úradnej zásielky na pošte fakticky dozvedel alebo nedozvedel, zo zákona vyplýva, že uplynutím tejto zákonnej lehoty sa má za to, že mu bola písomnosť doručená - ide o právnu fikciu doručenia písomnosti.

V administratívnom spise žalovaného je založené potvrdenie o doručení (doručenka) rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa o priestupku, č. p. ORP-P-528/DI-TN-2012 zo dňa 04.03.2013, z ktorej krajský súd zistil nasledovné skutočnosti:

- dňa 15.03.2013 uskutočnil doručovateľ neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie,
- dňa 18.03.2013 uskutočnil doručovateľ opakované doručenie, ktoré bolo taktiež neúspešné, na základe čoho zásielku toho istého dňa (18.03.2013) uložil na pošte,
- dňa 04.04.2013 žalobca prevzal zásielku osobne.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že odvolanie voči rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, ktoré žalobca odovzdal na poštovú prepravu až dňa 19.04.2013, bolo podané oneskorene. Žalobca si nevyzdvihol zásielku do troch dní od jej uloženia, posledný deň tejto lehoty 21.03.2013 sa považuje za deň doručenia, keďže deň 21.03.2013 pripadol na štvrtok a uvedený deň nebol sviatok. Keďže pätnásťdňová lehota na podanie odvolania (§ 54 ods. 2 Správneho poriadku) tak začala žalobcovi plynúť dňom 22.03.2013 (§ 27 ods. 2 Správneho poriadku), posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol deň 05.04.2013, ktorý pripadol na piatok a uvedeného dňa nebol sviatok. Odvolanie žalobca odovzdal na poštovú prepravu dňa 19.04.2013, po uplynutí lehoty stanovenej v § 54 ods. 2 Správneho poriadku, teda oneskorene.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný správne aplikoval na daný prípad fikciu doručenia. Je potrebné si uvedomiť, že riadne vyhotovená doručenka má povahu verejnej listiny. Doručenka ako verejná listina preukazuje pravdivosť toho, čo sa v nej potvrdzuje a je dôkazom, že sa písomnosť doručila, že doručovateľ uskutočnil opakovaný pokus o doručenie, o ktorom adresáta vopred výzvou upovedomil, ak nie je preukázaný opak. To znamená, že pre ňu platí vyvrátiteľná domnienka jej správnosti, pričom jej správnosť sa v súdnom alebo správnom konaní nedokazuje, dokazuje sa len jej prípadná nesprávnosť. Žalobca nesprávnosť doručeny nijakým spôsobom nepreukázal (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 10Sžd/20/2011 zo dňa 25.04.2012). K otázke doručovania rozhodnutia tzv. náhradným doručením Krajský súd v Trenčíne na tomto mieste zdôrazňuje, že dôkazné bremeno preukázať, že adresát sa v mieste bydliska v čase doručovania nezdržoval, zaťažuje adresáta (v tomto prípade žalobcu), a nie odosielateľa zásielky (v tomto prípade správny orgán). Čestné prehlásenie adresáta, že sa v mieste bydliska nezdržoval v čase doručovania, však na unesenie dôkazného bremena nepostačuje, lebo ide iba o tvrdenie. Je potrebný aj objektívny dôkaz preukazujúci, že v kritickom čase bol na inom mieste (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu zo dňa 16.06.2011, sp.zn. II. ÚS/278/2011).

Žalobca v súdnej veci nielenže nevedel hodnoverným spôsobom preukázať, že sa v mieste doručovania (na adrese T. O. XXXX/X, G.) v rozhodujúcom čase nezdržiaval, ale toto tvrdenie sa Krajskému súdu v Trenčíne javí ako nanajvýš účelové a zavádzajúce. Počas celého priestupkového konania uvádzal žalobca ako svoj pobyt adresu T. O. XXXX/X, G., a túto adresu uviedol aj na samotnej správnej žalobe. Pokiaľ by bol žalobca názoru, že v úradnej korešpondencii, t.j. na podaniach sa uvádza trvalý pobyt, takýto názor nemá oporu ani v správnom poriadku, ani v O.s.p., ani v inom právnom predpise. Na úradných podaniach (žalobe, vyjadrení, odvolaní) je potrebné uvádzať adresu bydliska, na ktorej si adresát zásielky preberá.

Správny poriadok v § 24 ods. 2 ustanovuje nasledujúce podmienky, za splnenia, ktorých sa zásielka považuje za doručenie, a to bez ohľadu na jej skutočné doručenie:

- adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiaval,
- doručovateľ nezastihnutého adresáta vhodným spôsobom upovedomil, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu,
- nový (druhý) pokus o doručenie zostal taktiež bezvýsledný,
- doručovateľ vhodným spôsobom upovedomil adresáta o uložení písomnosti na pošte,
- adresát si nevyzdvihol písomnosť do troch dní od jej uloženia.

Ak sú splnené všetky vyššie uvedené podmienky, považuje sa posledný deň trojdňovej lehoty uloženia zásielky za deň doručenia a to aj v prípade, že sa adresát o uložení zásielky nedozvedel, príp. sa o uložení zásielky dozvedel, ale si ju vyzdvihol až po uplynutí tejto trojdňovej lehoty.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný nepochybil, keď v prejednávanej veci aplikoval fikciu doručenia a odvolanie žalobcu vyhodnotil ako oneskorene podané. Taktiež bol správny postup žalovaného, ktorý v zmysle ust. § 60 zákona č. 71/1967 Zb. ako odvolací orgán preskúmal oneskorené odvolanie žalobcu a listom č. KRPZ-TN-KDI-P-33/2013 zo dňa 5. júna 2013 žalobcovi oznámil, že v rámci preskúmacie povinnosti dospel žalovaný k názoru, že nie sú zistené podmienky na obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

V súdnej veci žalovaný dôvodne ustálil, že odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu o priestupku bolo podané oneskorene.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie, prípadne napadnutý rozsudok zruší a vec vráti prvostupňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň i uplatnil trovy odvolacieho konania.

Žalobca napáda rozsudok krajského súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď ustálil, že žalobca nepreukázal, že sa na mieste doručovania nezdržiaval.

Žalobca poukazuje, že pri podaní žaloby ako dôkaz predložil nájomnú zmluvu zo dňa 15.01.2012, z ktorej vyplýva, že sa v čase doručovania predmetnej zásielky objektívne a preukázateľne na mieste doručovania nenachádzal. Žalobca teda splnil podmienku, ktorú kladie nález ústavného súdu, na ktorý sa konajúci prvostupňový súd odvolával. Uviedol, že od 15.01.2012 žil v byte na ulici Q.. M. XXXX v Trenčíne, kam sa nasťahoval po svadbe so svojou manželkou R.. R. B.. Na adrese trvalého pobytu býva jeho matka. Skutočnosť, že žalobca pri úradnom styku uvádzal miesto trvalého pobytu, je všeobecná prax obyvateľstva, ktorej má za to, že smerodajným údajom je adresa uvádzaná v občianskom preukaze ako miesto trvalého pobytu. Poukázal, že má síce niekoľko priestupkov v registri priestupkov, avšak ide o bežné, menej závažné porušenia dopravných predpisov, ktorých sa dopúšťa ktorýkoľvek vodič, pričom pravdepodobnosť porušenia predpisov pri takom počte kilometrov, ktoré žalobca absolvuje je

omnoho vyššia (žalobca vykonáva činnosť pre spoločnosť, ktorej náplňou je cestovanie po celom území SR). Nejde teda o osobu, ktorá by opakovane vedome porušovala predpisy a bola nedisciplinovaným vodičom.

Žalobca má za to, že správny orgán mal postupovať tak, že mal žalobcu vyzvať na podanie vysvetlenia, či preukázanie skutočnosti, že na danej adrese sa nezdržiava. Poukazuje na rozsiahlu judikatúru NS SR sp.zn. 5Cdo/94/2000, rozsudok NS SR sp.zn. 8Sžo/181/2008, ako aj nález Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 119/07-22 zo dňa 27.09.2007, podľa ktorých základným predpokladom náhradného doručenia je skutočnosť, že adresát nebol zastihnutý na adrese doručenia, hoci sa na tejto adrese v čase doručovania, ale aj počas plynutia úložnej doby zdržiaval. Tento predpoklad nie je daný len pri dlhodobej prítomnosti adresáta na tomto mieste, ale aj pri krátkodobom (prechodnom) pobyte v čase doručenia mimo adresy doručenia, napr. z dôvodu liečenia, dovolenky a podobne. Konajúci správny orgán je povinný žiadať účastníka konania o podanie vysvetlenia, či sa na adrese doručovania v čase doručenia, ako aj v čase uloženia zásielky zdržiaval. Bez vysvetlenia a preukázania tejto skutočnosti nemôže považovať zásielku za doručení v zmysle ustanovenia § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Považuje konanie žalovaného za konanie v rozpore so zákonom, pričom v prípade, že by tento postupoval podľa zákona, musel by o odvolaní žalobcu rozhodnúť meritórnym rozhodnutím podľa § 59 Správneho poriadku vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Uviedol, že sa pridržiava stanoviska, ktoré uviedol k žalobe na Krajskom súde v Trenčíne. Poukázal, že v predmetnej veci bolo dostatočne a správne zistený skutkový stav a vo veci konajúce orgány postupovali v súlade so zákonom.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Podľa § 54 ods. 1 Správneho poriadku odvolanie sa podáva na správnom orgáne, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Podľa § 54 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie treba podať v lehote 15 dní odo dňa oznámenia, ak inú lehotu neustanovuje osobitný predpis.

Podľa § 60 Správneho poriadku odvolací orgán je povinný preskúmať i oneskorené odvolanie z toho hľadiska, či neodôvodňuje obnovu konania, alebo zmenu, alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd SR z administratívneho ako aj súdneho spisu zistil, že žalobca dňa 14.06.2012 o 20.50 hod. viedol motorové vozidlo zn. Audi A3, EČV G.-P. v Trenčíne, po ul. Električnej v smere do centra mesta. Pri čerpacej stanici Agip na ul. Električnej bol zastavený a kontrolovaný hliadkou KRPZ OPP PMJ Trenčín. Kontrolou bolo zistené, že žalobca viedol motorové vozidlo v čase zadržania vodičského preukazu podľa § 71 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z.z., o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“) č.p. ORPZ-TN-ODI-7-101/2012, právoplatné dňa 05.06.2012. Týmto konaním žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z.z. a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“). Podľa § 22 ods. 2 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. bola žalobcovi uložená pokuta 300 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov, ktorý trest začal plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o priestupku. Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., s poukazom na § 1 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch, bol žalobca zaviazaný uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- €.

Predmetné rozhodnutie o priestupku prevzal žalobca osobne dňa 04.04.2013, pričom z doručky je zrejmé, že prvý neúspešný pokus o doručenie s výzvou na opakované doručenie sa uskutočnilo dňa 15.03.2013, opakované doručenie dňa 18.03.2013 s tým, že v tento deň, t.j. 18.03.2013 bola zásielka uložená na pošte. Pri posudzovaní včasnosti odvolania žalobcu vychádzal žalovaný zo skutočnosti, že rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, č.p. ORP-P-528/DI-TN-2012 zo dňa 04.03.2013 bolo žalobcovi doručené v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku náhradným doručením dňa 21.03.2013. Žalobca, napriek riadnemu poučeniu o 15-dňovej lehote na podanie odvolania, toto podal na poštovú prepravu dňa 19.04.2013, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Napriek tomu, že odvolanie proti priestupku bolo podané oneskorene, žalovaný preskúmal predložený spisový materiál a po jeho posúdení dospel k záveru, že nie sú zistené podmienky na obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Proti tomuto upovedomeniu žalovaného podal žalobca správnu žalobu. Žalobca v žalobe tvrdí, že rozhodnutie OR PZ v Trenčíne, č. p. ORP-P-528/DI-TN-2012 zo dňa 04.04.2013 prevzal dňa 04.03.2013 a dňa 19.04.2013, teda v rámci 15 dňovej odvolacej lehoty, podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie. Žalobou napádané rozhodnutie - upovedomenie žalovaného č. KRPZ-TN-KDI-P-33/2013 zo dňa 05.06.2013 považuje žalobca za nezákonné, nakoľko žalovaný posúdil odvolanie žalobcu ako oneskorene podané, keď prvostupňové rozhodnutie považoval žalovaný za použitia fikcie doručenia ako doručené dňa 21.03.2013.

Najvyšší súd SR poukazuje na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe, ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí napadnutom žalobou. Inak by potom preskúmacie súdne konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho konania, ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného súdom podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. (NS SR sp.zn. 4SŽ/67-68/2001).

Najvyšší súd SR v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu o priestupku zo dňa 04.03.2013 č.p.: ORP-P-528/DI-TN-2012 nenamietal, že sa v mieste doručovania (na adrese T. O. XXXX/X, G.) v rozhodujúcom čase nezdržoval. Teda tieto námietky neboli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu a s týmito námietkami sa odvolací správny

orgán nemohol potom ani vysporiadať. Žalobca až v podanej žalobe uvádza, že v čase doručovania prvostupňového rozhodnutia o priestupku býval v prenajatom byte na inej adrese (G., ul. Q.. M. č. XXXX - podľa nájomnej zmluvy priloženej až k žalobe). V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu 8Sžo/2/2007 zo dňa 16.11.2007, že zdržiavaním sa adresáta v mieste doručenia treba rozumieť prípad, že sa adresát v čase doručenia zásielky zdržiava na území obce (mesta), v ktorej má bydlisko, resp. ak ide o podnikateľa, miesto podnikania (t.j. nie je mimo obce, mesta, na dovolenke, na liečení, pracovnej ceste a podobne), teda ak má reálnu možnosť oboznámiť sa s oznámeniami doručovateľa urobenými v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku.

Najvyšší súd súhlasí s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozsudku, z ktorého vyplýva, že odvolanie voči rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, ktoré žalobca odovzdal na poštovú prepravu až dňa 19.04.2013, bolo podané oneskorene. Žalobca si nevyzdvihol zásielku do troch dní od jej uloženia, posledný deň tejto lehoty t.j. dňa 21.03.2013 sa považuje za deň doručenia, keďže deň 21.03.2013 a posledný deň lehoty nebol sviatok. Keďže 15-dňová lehota na podanie odvolania (§ 54 ods. 2 Správneho poriadku) tak začala žalobcovi plynúť dňom 22.03.2013 (§ 27 ods. 2 Správneho poriadku), posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol deň 05.04.2013, ktorý pripadol na piatok a uvedeného dňa nebol sviatok. Odvolanie žalobca odovzdal na poštovú prepravu dňa 19.04.2013, po uplynutí lehoty stanovenej v § 54 ods. 2 Správneho poriadku, teda oneskorene.

Najvyšší súd má za to, že žalovaný správne aplikoval na daný prípad fikciu doručenia. Dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, ktorý mal hodnoverným spôsobom preukázať, že adresát sa v mieste bydliska sa v čase doručovania nezdržiaval, čestné prehlásenie, že sa v mieste bydliska nezdržiaval v čase doručovania s poukazom, že má prenajatý byt, avšak v tom istom meste je nedostačujúci (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu zo dňa 16.06.2011 sp.zn. II. ÚS 278/2011). Najvyšší súd SR z predloženého administratívneho spisu mal za preukázané, že na doručovanie písomností na inú adresu žalobca žalovaného neinformoval, napriek tomu, že od začiatku konania so správnymi orgánmi písomne i osobne komunikoval a poštové zásielky si na adrese trvalého pobytu T. O.. XXXX/X, G. aj skutočne fyzicky preberal (napr. tu prevzal i prvostupňové správne rozhodnutie). Dokonca žalobca aj v podanej žalobe uvádzal len adresu trvalého pobytu a neuviedol žiadnu inú adresu na doručovanie písomností. Samotná zmluva o nájme bytu priložená k žalobe sama o sebe nie je relevantným dôkazom spochybňujúcim inštitút náhradného doručenia, keďže takáto zmluva nebola predložená už v priestupkovom konaní, či odvolacom správnom konaní.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže žalobca v odvolacom konaní nemal úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.